

A woman with long, dark, curly hair is playing a cello. She is positioned in the center-left of the frame, facing right. The background is a rustic wall made of rough-hewn stones and bricks, with a dark wooden door or panel to the left. The lighting is dramatic, highlighting the texture of the wall and the woman's hair.

FESTIVAL TORROELLA DE MONTGRÍ

Del 18 de juliol al 23 d'agost de 2014
www.festivaldetorroella.cat

Dimarts, 19 d'agost de 2014
22h - Auditori Espai Ter

JOAQUÍN ACHÚCARRO, piano

1 part

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Concert italià BWV 971 (1735)

Sense indicació de *tempo*

Andante

Presto

Johannes Brahms (1833-1897)

16 Variacions sobre un tema de Schumann, Op. 9 (1854)

Johannes Brahms

Rapsodia Op. 79 núm. 2 (1879)

2 part

Ernesto Halffter (1905-1989)

Habanera per a piano (1950)

Frederic Mompou (1893-1987)

Canço i dansa núm. 6 (1943)

Manuel de Falla (1876-1946)

Cuatro piezas españolas (1906-1909)

Aragonesa

Cubana

Montañesa

Andaluza

Frédéric Chopin (1810-1849)

Nocturn en fa major, Op. 15 núm. 1 (1830-1831)

Frédéric Chopin

Polonesa «Heroica», Op. 53 (1842)

Fidelitat

Fidelitat és una de les moltes paraules que podrien definir la relació de Joaquín Achúcarro amb el Festival de Torroella de Montgrí —una relació molt especial que el públic empordanès espera que duri encara molts anys—, que aquest any celebrarà el vint-i-cinquè aniversari d'aquesta relació amb un atractiu programa, iniciat per una obra emblemàtica del repertori pianístic (encara que no ho sigui realment: pertany al món del clavicèmbal): el *Concert italià* de Bach.

Es tracta d'una de les obres per a teclat més interpretades del compositor alemany. Ja el 1739 el compositor i musicòleg Johann Adolf Schiebe la descrivia com «una perfecta mostra de concert ben concebut en una veu». Consta de tres temps de temàtica molt personal i s'avança molt al seu temps. Bach escrigué música «italiana» sense haver sortit mai d'Alemanya.

Del Barroc passem al Romanticisme, amb una bona representació de la música de Brahms. *Les 16 Variacions sobre un tema de Schumann*, Op. 9, les escrigué l'estiu de 1854, a Düsseldorf, i estan dedicades a Clara Schumann. El tema és el primer de les cinc peces de *Bunten Blättern (Fulls de colors)*, Op. 99, compostes per Schumann vint anys abans. Clara Schumann també havia compost unes variacions sobre aquest tema.

La segona *Rapsòdia* de l'Op.79 de Brahms és una obra mestre, que figura entre les més tocades i preferides pels pianistes. L'escrigué el 1879 durant el seu estiu a Pörschach, a la ribera del Llac Worth, a Caríntia. És una de les seves peces més llargues i està escrita en forma sonata. La dedicà a Liest, com ell anomenava a la seva amiga Elisabeth von Herzogenberg.

Segueix l'*Habanera* d'Ernesto Halffter, autor de dues havaneres; la primera, per a orquestra, la compongué el 1931, i la segona per a piano, el 1950, que és la que figura en el programa d'avui. Tot i que la música de Halffter fou molt influïda per Manuel de Falla, el seu mestre, l'harmonia d'aquesta *Habanera* fa pensar més en Albèniz, concretament en el seu *Tango*. És una obra molt agradable a l'oïda, amb una cadència que reflecteix la indolència i ensopiment provocats pel clima caribeny.

La música de Frederic Mompou se sol qualificar, amb encert, d'intimista i delicada. Les *Cançons i danses*, probablement la seva obra instrumental més coneguda, són molt característiques del seu estil, que anà evolucionant durant els 54 anys que tardà en completar la col·lecció, que consta de tretze peces per a piano, una per a guitarra i una per a orgue, i estan formades per una cançó melòdica, lenta, seguida d'una dansa, animada. *La Cançó i Dansa núm. 6* és la més coneguda de totes, i les dues peces són originals, amb una música, però, molt influïda pels ritmes cubans, argentins i brasilers. Està dedicada a Artur Rubinstein.

Falla compongué les *Cuatro piezas españolas* a París quan tenia trenta-tres anys (el 1909). Havia estat estudiant a Madrid amb el català Felip Pedrell, que el formà musicalment, infont-li la pulcritud i la perfecció formal, i fent-li conèixer la música espanyola, tant la folklòrica com la autòctona. Aquest coneixement li serví de base per a aquestes *Quatre peces (Aragonesa, Cubana, Muntañesa i Andaluza)* que estrenà l'any següent (el 17 de març) a la Salle Pleyel de París el pianista lleidatà Ricard Viñes. La influència de Pedrell encara és visible, però també s'hi comencen a veure ja les característiques principals que marcaran el seu estil inconfusible.

El programa es tanca amb dues peces de Chopin, el *Nocturn en fa major, Op. 15/1* i la *Polonesa en La bemoll major, Op. 53*, «Heroica», dues peces molt representatives de dos aspectes primordials del compositor polonès. Aquest havia assistit el 1932 a un concert del compositor irlandès John Field, i quedà molt impressionat en sentir els seus *Nocturns*, fins el punt que adoptà la fórmula (forma ternària amb un fragment central més vigorós) i sobretot el caràcter: summament romàntic, reflectint la nit amb la seva pau i tranquil·litat. L'Op. 15/1 és el quart dels vint-i-un que n'escrigué. Un caràcter molt diferent és el de les *Poloneses*, en principi unes danses cerimonials poloneses del Segle XVI, però que en mans de Chopin es transformen en unes evocacions apassionades del seu país nadiu i exponent d'una gran nostàlgia i sofriment per les penalitats que aquest està sofrint. L'Op. 53 l'escrigué el 1842 i és molt diferent de les altres que compongué, durant un període molt agut de la seva tuberculosi, amb accessos de tos que l'obligaven a allitar-se contínuament, sense deixar de pensar mai en la seva estimada Polònia. Un gran final per a un concert d'aniversari.

JOAQUÍN ACHÚCARRO, piano

Qualificat com "un dels grans" i "un consumat artista", el pianista bilbaí Joaquín Achúcarro ha actuat en més de 60 països i ha tocat amb més de 200 orquestres, entre les quals figuren la Filharmònica de Berlín, la Simfònica de Chicago, l'Orquestra de la Scala de Milà, la Filharmònica de Londres, la Nacional de França, la London Symphony, l'Orquestra Santa Cecília de Roma, la Filharmònica de Nova York, la Nacional de Mèxic, la City of Birmingham i totes les espanyoles. Ha actuat sota la batuta de més de 350 directors d'orquestra, inclosos noms com els de Claudio Abbado, Riccardo Chailly, Colin Davis, Zubin Mehta, Yehudi Menuhin, Seiji Ozawa i Simon Rattle.

Nascut a Bilbao el 1932, Achúcarro va estudiar a Madrid, París, Viena i Salzburg. La seva carrera va obtenir un notable impuls en guanyar, el 1959, el Concurs Internacional de Liverpool (Gran Bretanya), la qual cosa li va permetre debutar amb l'Orquestra Simfònica de Londres i impulsar la seva carrera internacional.

Del seu extens repertori, cal destacar la seva preferència pels concerts per a piano de Rakhmàninov, tot i que també és un gran intèrpret dels concerts de Bartók, Albéniz, Beethoven, Brahms, Mozart i Txaikovski. El seu interès per la música espanyola es pot veure en les interpretacions de *Noches en los jardines de España*, de Manuel de Falla; en la *Rapsodia Portuguesa*, d'Ernesto Halffter; o en la *Rapsodia Española*, de Turina.

Des de 1989, Joaquín Achúcarro és titular de la càtedra J. Estes Tate de la Southern Methodist University de Dallas (Estats Units d'Amèrica), i combina aquesta tasca docent amb els seus compromisos com a concertista per tot el món. Des del mateix any és professor dels Cursos Internacionals d'Estiu de l'Acadèmia Chigiana de Siena (Itàlia) i va ser professor dels cursos internacionals d'interpretació musical del Festival de Torroella des de l'any 1993 fins al 2005. El 2008, un grup de persones i institucions de Dallas va crear la Joaquín Achúcarro Foundation "per a perpetuar el seu llegat artístic i docent" i ajudar els joves pianistes en l'inici de les seves carreres.

Dels seus enregistraments destaquen el *Concert per a piano* de Joaquín Rodrigo, per al segell SONY; i els DVD en que interpreta el *Concert núm.2*, de Brahms, amb la London Symphony sota la direcció de Colin Davis (2010) i toca *Noches en los Jardines de España*, de Falla, amb la Filharmònica de Berlín i Simon Rattle (2011), tots dos editats pel segell Opus Arte. Ha rebut premis per les seves gravacions d'obres de Falla, Granados, Ravel i Brahms publicades per BMG-RCA, Claves i Ensayo. La seva discografia inclou també música de Schumann, Schubert, Chopin, Beethoven, Debussy, Bartók, Rakhmàninov, Scriabin, Turina i Bernard Herrmann. El segell francès La dolce volta ha reeditat aquest any el seu disc dedicat a Schumann editat originàriament el 2003 per Harmonia Mundi.

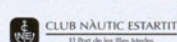
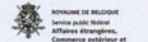
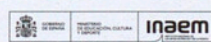
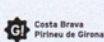
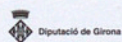
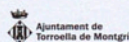
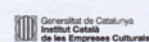
Va obtenir el Premio Nacional de Música (1992) en la seva varietat d'interpretació i la Medalla de Oro de las Bellas Artes (1996). És Comendador de la Orden de Isabel la Católica i membre de la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando. El 2000 va ser nomenat Artista per la Pau per l'UNESCO i el 2011, acadèmic honorari de la Real Academia de Bellas Artes de Granada. El 2013 Joventuts Musicals de Torroella de Montgrí, entitat organitzadora del Festival de Torroella, el va fer Soci d'Honor en reconeixement a la seva llarga vinculació amb el Festival.

Joaquín Achúcarro va actuar per primer cop al Festival de Torroella en l'edició de 1990, hi va tornar en la de 1993 i des d'aquell any, hi ha actuat en totes les edicions.

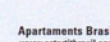
Organitza:

Patrocinen:

Mecenes:

Mitjans oficials:

